

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ
POESÍA ITALIANA CONTEMPORANEA

2 Ποιήματα του Κλέμεντε Ρέμπορα

2 Poemas de Clemente Rebora

Μετάφραση: Σωτήρης Παστάκας

Traducción: Sotirios Pastakas

Συγγραφέας, ποιητής και ιερέας ο πατέρας Κλέμεντε Ρέμπορα, (Μιλάνο 1885-Στρέζα 1957), παρότι εγκατέλειψε νωρίς τα εγκόσμια για να ασπασθεί τον όρκο του Τάγματος των Ροζμινιανών, άσκησε τεράστια επιρροή στον Μοντάλε και σε πλήθος ποιητών που ακολούθησαν την αντι-ρητορική “Γραμμή της Λομβαρδίας”, (Linea Lombarda). Από το 1980 και μετά το έργο του γνωρίζει αλλεπάλληλες εκδόσεις και μεγάλη αναγνωστική επιτυχία.

Clemente Rebora è, prima di tutto, un poeta italiano della prima metà del Novecento. Nato nel 1885 in una famiglia laica e mazziniana (il padre aveva combattuto con Garibaldi a Mentana), riceve un’educazione in linea con gli ideali familiari. Il suo primo volume di poesia, i Frammenti lirici, è del 1913, periodo di grande fermento politico-culturale (si pensi all’opposizione tra pacifisti e interventisti, a D’Annunzio, ai Futuristi...). Partecipa come soldato alla Prima Guerra Mondiale, da cui esce ferito alla testa e sconvolto nell’anima, vive gli anni Venti in maniera precaria, senza un lavoro fisso, finché, grazie ad alcuni incontri illuminanti, si converte alla fede cristiana, diventa sacerdote ed entra nell’ordine del grande roveretano Antonio Rosmini. Dopo la Seconda Guerra Mondiale svolge per sette anni la sua attività pastorale proprio a Rovereto, prima di ammalarsi e morire nel 1957 a Stresa, sul Lago Maggiore, dov’è sepolto. Gli studiosi, poi, hanno dimostrato che la sua poesia ha profondamente influenzato quella di poeti più riconosciuti. Assai nota è la ricerca che, a partire da Giovanni Raboni, ha rinvenuto negli «Ossi di seppia» di Eugenio Montale centinaia di “prelievi” linguistici dai Frammenti lirici di Rebora. Ma più di questo, conta l’assoluta libertà e novità della poesia di Rebora che ebbe l’audacia di rovesciare lo stile e i contenuti di due mostri sacri come Carducci e D’Annunzio e “osò” scrivere poesie su Gesù nel cuore di un secolo, il ‘900, in cui la cosa doveva sembrare quasi sconveniente.

DALL' IMMAGINE TESA

Dall'immagine tesa
vigilo l'istante
con imminenza di attesa –
e non aspetto nessuno:
nell'ombra accesa
spio il campanello
che impercettibile spande
un polline di suono –
e non aspetto nessuno:
fra quattro mura
stupefatte di spazio
più che un deserto
non aspetto nessuno:
ma deve venire,
verrà, se resisto
a sbocciare non visto,
verrà d'improvviso,
quando meno l'avverto:
verrà quasi perdono
di quanto fa morire,
verrà a farmi certo
del suo e mio tesoro,
verrà come ristoro
delle mie e sue pene,
verrà, forse già viene
il suo bisbiglio.

ΕΣΤΙΑΖΩ ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ

Εστιάζω στην εικόνα
μελετώ την κάθε στιγμή
με τη δύναμη της αναμονής-
και δεν περιμένω κανέναν:
στην τεταμένη σκιά
κατασκοπεύω το κουδούνι
που ανεπαίσθητα σκορπάει
μια γύρη ήχων -
και δεν περιμένω κανέναν:
ανάμεσα σε τέσσερις τοίχους
που περικλείουν έκθαμβοι μια έκταση
μεγαλύτερη της έρημου
δεν περιμένω κανέναν:
αλλά πρέπει να έρθει,
θα έρθει, αν επιμείνω
να ανθίζω αόρατος,
θα έρθει ξαφνικά,
εκεί που δεν θα Τον περιμένω:
θα έρθει να με απαλλάξει
από ό,τι με σκοτώνει,
θα έρθει να με βεβαιώσει
για τη δική Του και δική μου αξία,
θα έρθει σαν παρηγοριά
στα βάσανά μας,
θα έρθει, ίσως μας πρόφτασε ήδη
το μουρμουρητό Του.

LA SPERANZA

Speravo in me stesso: ma il nulla mi afferra.
Speravo nel tempo, ma passa, trapassa;
in cosa creata: non basta, e ci lascia.
Speravo nel ben che verrà, sulla terra:
ma tutto finisce, travolto, in ambascia.

Ho peccato, ho sofferto, cercato, ascoltato
la Voce d'Amore che chiama e non langue:
ed ecco la certa speranza: la Croce.
Ho trovato Chi prima mi ha amato
e mi ama e mi lava, nel Sangue che è fuoco,
Gesù, l'Ognibene, l'Amore infinito,
l'Amore che dona l'Amore,
l'Amore che vive ben dentro nel cuore.

Amore di Cristo che già qui nel mondo
comincia ed insegna il viver più buono:
felice amore di Spirito Santo
che trasfigura in grazia e morte e pianto,
d'anima e corpo la miseria buia:
eterna Trinità, dove alfin belli
– finendo il mondo – saran corpi e cuori
in seno al Padre con la dolce Madre
per sempre in Cristo amandosi fratelli.
Alleluia.

Η ΕΛΠΙΔΑ

Ήλιζα στον εαυτό μου: όμως με άρπαξε το τίποτα.
Ήλιζα στο χρόνο, αλλά περνά, μάς διαπερνά ·
στο δημιούργημα: δεν αρκεί και μας εγκαταλείπει.
Ήλιζα για το καλό που θα έρθει στη γη:
όλα όμως τελειώνουν, με κομμένη ανάσα.

Αμάρτησα, υπέφερα, αναζήτησα, άκουσα
τη Φωνή της Αγάπης που καλεί και δεν εκλιπαρεί:
και ιδού η μόνη μου ελπίδα: ο Σταυρός.
Βρήκα Ποιος με αγάπησε για πρώτη φορά
και με αγαπά και με λούζει, στο αίμα που είναι φωτιά,
ο Ιησούς, , ο Ελεήμων, ο Αγαθοεργός
η Αγάπη που δίνει την Αγάπη,
Αγάπη που ζει βαθιά μες στην καρδιά.

Η Αγάπη για το Χριστό εδώ στον κόσμο
ξεκινά να διδάσκει έναν καλύτερο τρόπο ζωής:
μακάρια η αγάπη του Αγίου Πνεύματος
σε χάρη μεταμορφώνει θάνατο και δάκρυα,
τη σκοτεινή δυστυχία της ψυχής και του σώματος:
αιώνια Τριάδα, όπου πάλι όμορφα
- στο τέλος του κόσμου - θα είναι τα σώματα και οι καρδιές
στην αγκαλιά του Πατέρα και της γλυκιάς Μητέρας
για πάντα αγαπημένοι εν χριστώ αδελφοί.
Αλληλούια.